

SALLANAN KARINCA YUVASI

5+

Özel Eğitim ve
Rehberlik Hizmetleri
Genel Müdürlüğü

unicef

Sallanan Karınca Yuvası

1. Baskı: Şubat 2021

ISBN: 978-975-11-5562-7

Genel Yayın No: 7483

Yardımcı Kaynak Dizi Yayın No: 1532

Yayın Yönetmeni: Mehmet Nezir GÜL

Editör: Dr. Murat AĞAR • Ahmet KAYA

Danışman: Prof. Dr. Cem Ali GİZİR

Yazar: Doç. Dr. Evrim Ölçer ÖZÜNEL

Tashih: Erdoğan MURATOĞLU

Yayına Hazırlayan: Murat TANRIKOLOĞLU • Serap ERDEGER • İsmail YILDIRIM
Yalçın ÇINAR

Resimleyen: Nurdan FENERCİ

Grafik-Dizgi-Tasarım: AFS MEDYA GRUBU • 21. Cad. 1424. Sk. No:8/2 Ostim O.S.B.
Yenimahalle / ANKARA • Tel: +90 312 472 96 66
info@afsmedya.com • www.afsmedya.com

Baskı: AFS MEDYA GRUBU • 21. Cad. 1424. Sk. No:8/2 Ostim O.S.B.
Yenimahalle / ANKARA • Tel: +90 312 472 96 66

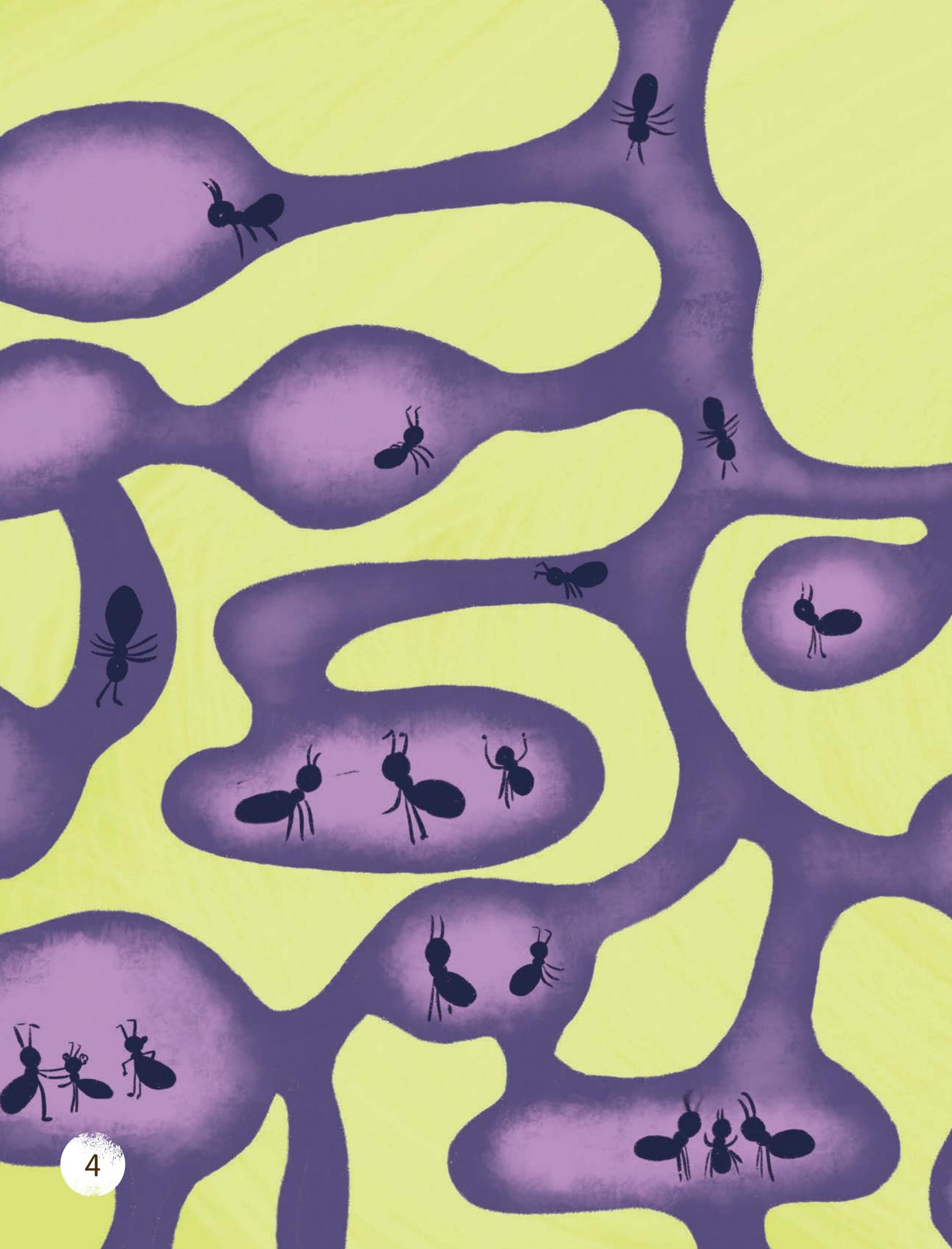
*Bu yayın Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile hazırlanmıştır.
Yayında beyan edilen görüşler kişilerin kendi sorumluluğundadır ve hiçbir şekilde
Millî Eğitim Bakanlığı ve UNICEF'in görüş ve politikalarını yansıtılmamaktadır.*

Zomzom ve ailesi büyük büyük apartmanların arasında kalmış son boş toprak parçasında yaşıyorlardı. Zomzom çok kalabalık bir ailedendi. İnsanlar onlara karınca ailesi diyordu. Evet Zomzom bir karıncayıdı ve kalabalık ailesiyle bir arada labirenti andıran büyük yuvalarında yaşıyordu.

Yuvaları, o doğmadan çok önce büyük büyük dedeleri ve büyük büyük anneleri tarafından özenle yapılmıştı. Yuvanın derinliğini bilen yoktu. Kaç odası olduğunu bilen de. Herkesin dediği, yuvanın çok ama çok yaşlı olduğunu. Arada sırada bazı dar koridorları yakından geçen bisikletli bir çocuk grubunun yerde yarattığı sarsıntı ya da büyük şehirdeki gürültüler yüzünden zarar görürdü. Kimi zaman da esen sert bir rüzgâr yuvanın giriş kapısını toprakla kapatırdı.

Ama karıncalar dünyanın en iyi mimarlarıydılar.
Yuvalarını hemen onarır ve birlikte yaşamaya devam ederlerdi. Hatta yıkılan duvar ve koridorları tamir ederken bir de şöyle bir türkü tuttururlardı:

Çok çalışırız biz, hiç yorulmayız,
Hep onarırız hiç sıkılmayız
Yıkılsa da evde duvarlarımız,
Yapıştırırız biz çok çalışkanız

Ayrıca ailesinin en büyük
özelliklerinden biri de yaz boyunca
tüm yiyecekleri yuvalarına götürüp
büyük kilerlerine depolamaktı. Yani
bütün yaz kış için hazırlık yapıyordu.

Yaz sonuna doğru ağaçların altına dökülen palamutları,
köşedeki simitçi amcanın tablasından dökülen susam
tanelerini, çekirdek ve fıstık kabuklarını, en çok sevdikleri
şeylerden biri olan buğday ve mısır taneciklerini sürekli
yuvalarına taşırlardı.

O yaz okullar tatile girdiğinde Zomzom da yuvaya yiyecek taşıma içinde anne ve babasına yardım etmişti. Hatta en çok mısır taneciğini o taşımıştı yuvaya. Kışın dans edip şarkı söyleken ve büyükler onlara masallar anlatırken ne güzel patlatıp yiyeceklerdi o mısır tanelerini. Simdiden ağızı sulanmaya başlamıştı bile. Günler böyle geçip gidiyordu.

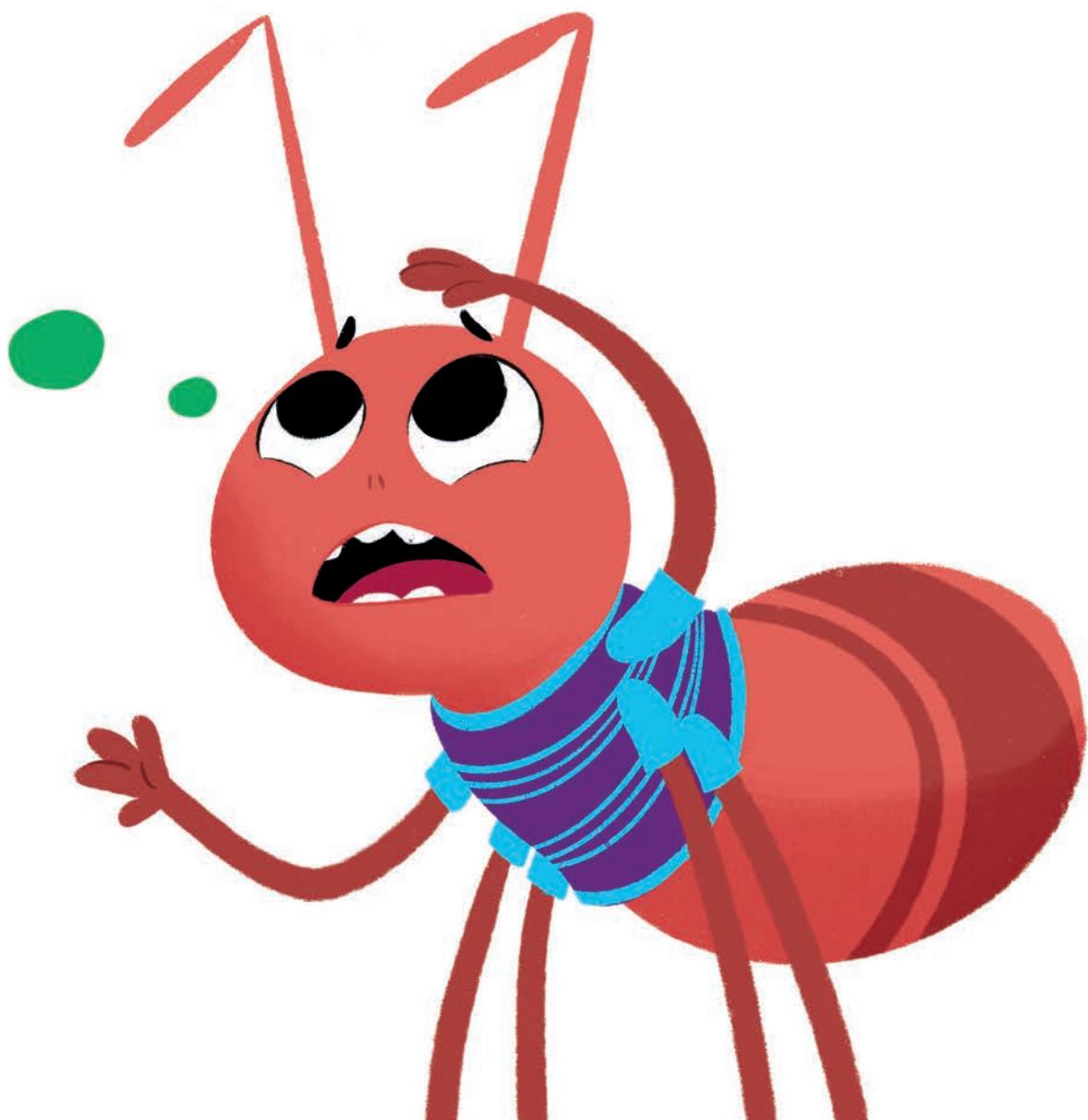

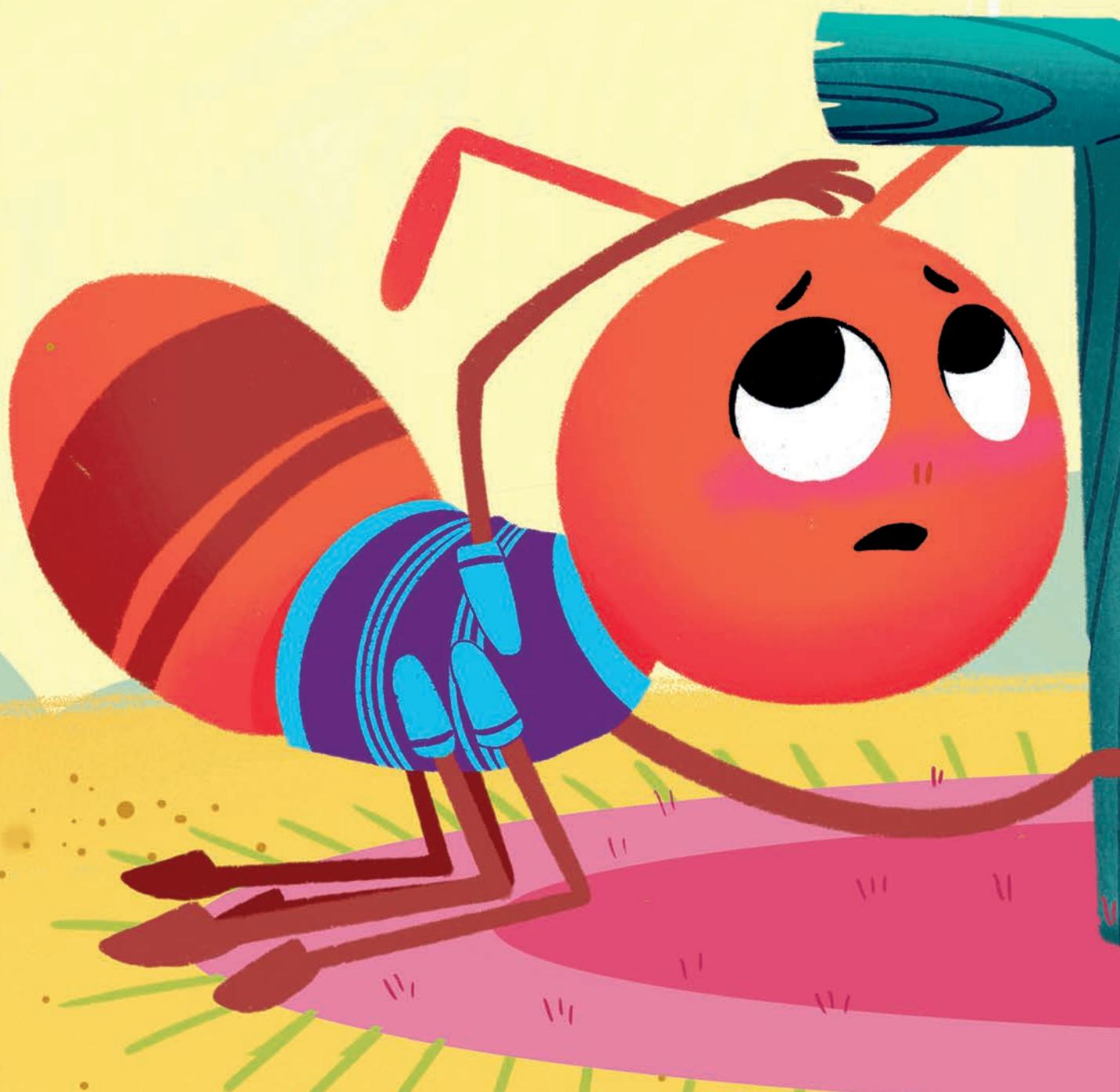
Sonra günlerden bir gün neredeyse tüm ailesinin yuvada olduğu bir anda korkunç bir sallantı oldu. Sanki yüzlerce fil yuvalarının üzerinde tepinip dans ediyor gibiydi. Zomzom yatağından henüz kalkmış, yüzünü yıkamak için banyoya doğru gidiyordu. Anne ve babasının odasının önünden geçerken daha ne olduğunu bile anlamadan sallanmaya başladı.

Tıpkı bebekken annesinin kendisini salladığı
beşikteymiş gibiydi. Ama ne yazık ki kendini
oradaki gibi güvende hissetmiyordu o an.
Önce yine bisikletli çocukların geçtiğini düşündü
yukarıdaki yoldan. Ama yerin sallanması hiç
bitmiyordu. Ne olduğuna anlam veremese de
okulda öğrendikleri aklına geldi.

Öğretmenleri onlara böyle bir sarsıntı anında
“çök, kapan, tutun” yöntemini öğretmişlerdi.
Hemen bulabildiği en güvenli yerde çöktü,
başını ve ensesini koruyacak şekilde kapandı
ve sağlam bir yere tutundu. Öylece ne kadar
zaman geçti bilemedi.

Kendine geldiğinde ayağında kocaman bir pamuk sargı vardı. Kafasında da demirden bir şapka. "Annem ve babam nerde?" dedi yanındaki hemşire karıncaya.

Hemşire az sonra geleceklerini söyledi. Buna çok sevinmişti. İçi ferahladı. Ama yine de ağlamak istediler ama gözyaşları da onu terk etmiş gibiydi. Ne yapacağını bilemez ve çaresiz bir hâlde odasının duvarına bakıyordu. O kadar sınırlı ve kızgındı ki...

O an tek dert ortağı, yatağının başucunda duran sandalyenin içinde yaşayan tahtakurduyu sanki. Onun çıkarttığı kirt kirt kirt kirt sesleri yuvalarında ayaklarını hep birlikte yere vura vura ettilerki dansı hatırlatıyordu. "Ne güzel günlerdi!" diye geçiridi içinden. Dans ederken söyledikleri şarkısı geldi aklına. Nasıldı ki sözleri? Hatırlayabildiği kadarını mirıldanmaya başladı;

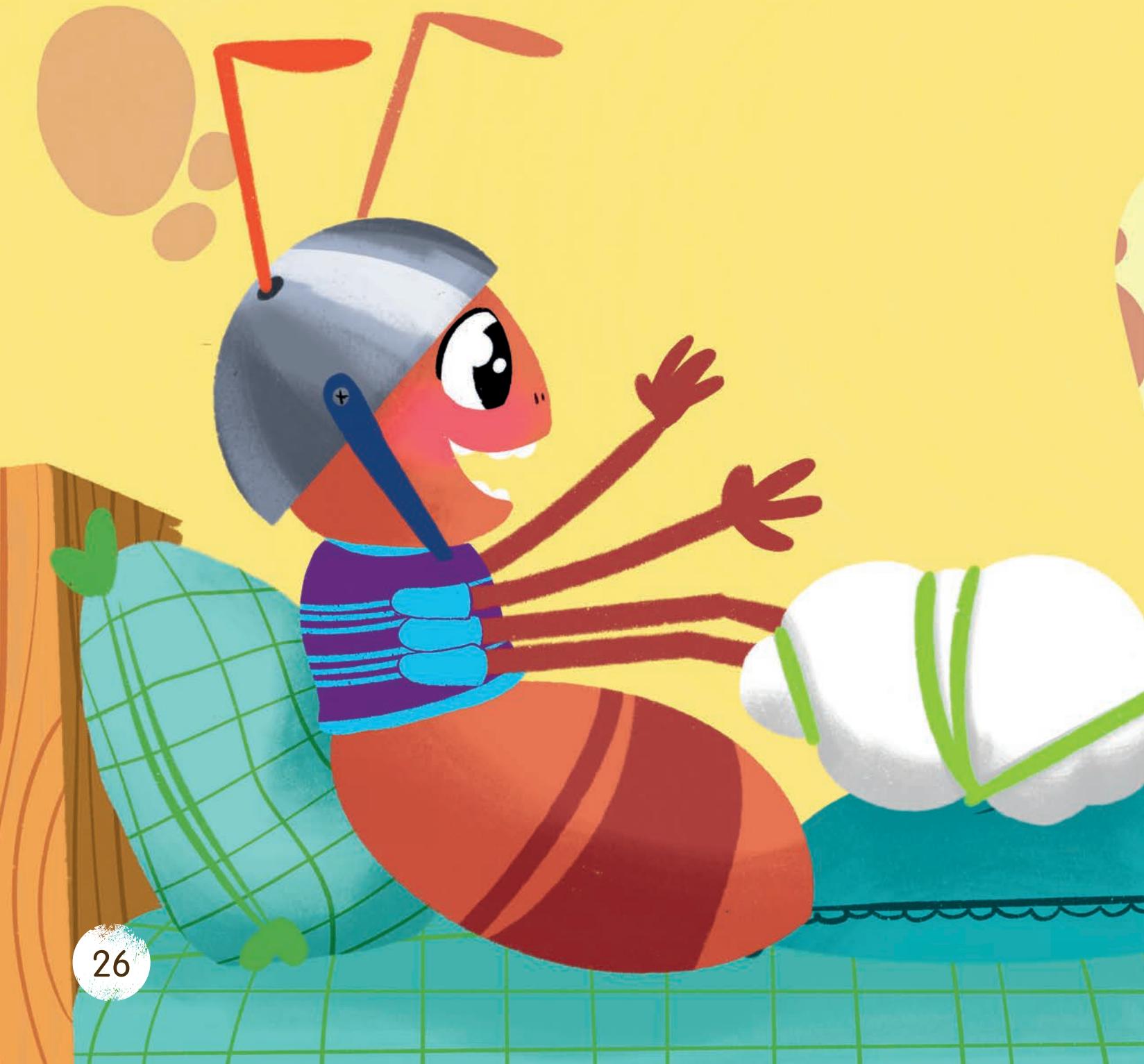
Kırt, kırt, kırt,
Haydi şimdi sırit
Kurt, kurt, kurt
Haydi şimdi sırit

Gözlerini kapatıp neşeyle dans ettikleri
günleri gözünün önüne getirmeye
çalıştı. Ne güzel günlerdi...

Bunları düşünürken anne ve babası odaya girdiler.

O kadar sevindi ki. Kalkıp boyunlarına sarılmak istedi ama ayağındaki sargı buna engel oldu. Annesi ona yaklaşıp elini tuttu. Neyse ki onlar yanındaydı. Günler günleri kovaladı. Nihayet yuvalarına gitme günü gelmişti. Üstelik hastanenin diğer odasında yatan arkadaşları da iyileşmiş ve onlara katılmıştı. Birlikte yuvaya döndüler.

Yuvanın etrafındaki büyük insan evleri de tipki onların yuvası gibi zarar görmüştü. Bisikletli çocukların bisikletleri de yoktu görünürde. Etraftaki ağaçlar bile yere yıkılmıştı. Annesi onun bu duruma üzüldüğünü anlayıp ona olan biten her şeyi anlattı.

Depremden sonra onları kurtarmak için gelenleri, pek çoğunun kurtulduğunu anlattı. Yolda karşısından gelen arkadaşlarını gördü. Onlar da korkmuşlardı elbette ama şimdi mutlu görünüyorlardı. Zaten karınca yuvalarında çoktan hummalı bir çalışma başlamıştı bile. Tüm karıncalar el birliğiyle yuvalarını tekrar yapıyordu. Kimi bir ağaç dalı getiriyordu duvarları sağlamlaştırmak için kimi bir yumurta kabuğu. Kimi de perde yapmak için bir kuş tüyü...

Hemen yakınlarda gördüğü çubuğu taşımaya başladı. Bundan sonra yuvalarını depreme daha dayanıklı yapacaklardı. Bir süre sonra yuvalarını el birliğiyle tamir etmişlerdi bile. Evet arada sırada hâlâ filler yuvanın üstünde dans ediyor gibi geliyordu Zomzom'a ama olsun. Kuş tüyü perdeyi aralayıp baktığında güneşin doğusunu, ağaçların yavaş yavaş tekrar büyümeye başladığını görünce unutuyordu her şeyi. Çünkü artık biliyordu yuvaları zarar görse de yeniden el birliğiyle yapabileceklerdi.

*Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile
Zorlayıcı Yaşam Olaylarında Psikoeğitim Projesi (ZOYOP) kapsamında hazırlanmıştır.*

**Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığınca ücretsiz olarak verilmiştir.
Para ile satılmaz.**